

הדהודים RESONANCE

מטריקס - חדשות, הגיגים ומאמרים ללא ציטטות

המכון הישראלי לאנליזה קבוצתית

עורכים

סוזי שושני	תמר עיני להמן	אלה סטולפר	איתן חנן	חיים וינברג
				

מזכירת המכון- קארין לוי

חברי מכון : תרמו ל"הדהודים"... אתם מוזמנים לכתוב הגיג, לשתף במידע, לחלוק חוויה.

הכל מעניין אותנו!

כתוב למזכירות המכון: vaad@iiga.org.il

A. מבוא – דבר המערכת

חברי מכון, סטודנטים וקולגות יקרים,

ניזולטר זה נועד להיות בית משותף לכולנו המזמין לשתף במחשבות בהגיגים ובתחושות שלא תמיד נמצא להם מקום בהתכנסויות שלנו במהלך השנה. בניזולטר זה אפשר להעלות על הכתב שאלות ומחשבות הנוגעות לעבודתנו כאנליטיקאים קבוצתיים, בסוגיות מהקליניקה, כמו גם בחוויות שעברנו ובהתרחשויות פנימיות במילים, תמונות, שירים, בהמלצה ובשיתוף בספר, הופעה ולמעשה בכל חוויה שתמצאו לחלוק בה.

הבמה פתוחה והרשות נתונה.

ניזולטר מטבעו מאפשר הבאת טקסטים שאינם ארוכים ושהתכנים בהם מובאים באופן תמציתי יחסית, כך יתאפשר למספר רב יותר של אנשים לבוא לידי ביטוי.

חשוב לנו להביא לתשומת לבכם כי החל מהניזולטר הבא יהיה מדור של התייחסויות ותגובות, דרכו אתם מוזמנים להגיב ולהעלות אסוציאציות לחומרים שנכתבו.

כמו כן מטרתנו הנוספת היא לפתוח דיאלוג בינינו לבין קולגות שאינם חברים או סטודנטים במכון. לכן תהיה פינת "אורחים" קבועה בה תפורסם כתבה של מישהו שאינו מהמכון וכולם מוזמנים להגיב לכתבות.

למרות הזמן שעובר בין ניזולטר אחד למשנהו התגובות וההתייחסויות חשובות ורלוונטיות. בקבוצה מסוג זה, עלינו ליצור את החוט המקשר בינינו למרות מרחק המקום והזמן. אנו תקווה כבאמצעות במה זו, נוכל לחזק את הקשרים בינינו.

אנו מודים לכל מי שהרים את הכפפה וכתב, ומודים לקארין לוי על עזרתה.

בהזדמנות זו אנחנו מאחלים לקארין דרך צלחה בדרכה החדשה!

אז מה מחכה לנו?

בעקבות המלחמה:

לילי לב ויסברגר משתפת אותנו בחלק " מרתק כואב ומפחיד" הלקוח משיח קבוצה אותה היא מנחה ולאחריו היא משתפת באסוציאציות ספרותיות נוגעות. (עמ' 6-7)

שרון שגיא ברג מספרת לנו באופן מרגש על חווית האובדן מהמלחמה המהדהדת אובדניים קודמים, האופן בו החוץ משפיע על הפנים, וכיצד הניסיון להגן על עצמנו עשוי לנתק מרגש, ומה קורה למטפלת בתוך תערובת החוויות הקשה הזו. (עמ' 8-10)

רותי נשרי מביאה את קולות הנשואים בארץ אלה שלא נסעו לליסבון, את הפחד ואימת המלחמה ודרך שיר יפה שכתבה גם את הגעגוע לחיים "נורמאליים" כאן. בבית. (עמ' 11-12)

סיגל ותולי פלינט חושפים בפנינו את התמודדות של קבוצת גברים הצבאית עם החללים הריקים שנצרו בשורתם בשל פציעתם או נפילתם של חבריהם, זאת בעקבות חוויה אישית של פציעה של בן

משפחה במלחמה. (עמ' 13-14)

דפנה ומיה משתפות בחוויה מיוחדת בה אנשים מהמכון נרתמו לעזרה וקיימו מפגש של אנשי קהילת אחד הישובים בצפון הארץ, שהתמודדו עם שסע חריף שצמח ביניהם. השיח שהתפתח אפשר מגע כן וקרוב עם רגשות קשים, פחדים וחששות ופרץ דרך חדשה לבירור מכבד ולא אלים של אי ההסכמות הקיימות ביניהם. (עמ' 15-16)

חוויות מליסבון:

חיים וינברג משתף אותנו בחוויותיו מהכנס השנתי האנליטי-קבוצתי שהתקיים השנה בליסבון. בכנס זה השתתפו 30 מטפלים קבוצתיים ישראלים, ומכיוון שהכנס התקיים בזמן המלחמה הפכה חווית ההשתתפות לעוצמתית וטעונה. חיים מביא את חוותיו של מי שמצוי שם ופה, חצוי וקרוע, שייך ולא שייך. (עמ' 17-19)

רובי פרידמן מכניס אותנו אל "מאחורי הקלעים" הפוליטי המרתק של כנס ליסבון, כיו"ר גאסי וכמי שהביא איתו קבוצה גדולה של ישראלים להם דאג לא מעט... (עמ' 20-22)

אבי ברמן מביא איתו חוויות מהכנס בליסבון, על הפנטזיות איתן הגיע ועל התבדותן במהלך הכנס. אבי, שגם הנחה בכנס, משתף בתכנים שעלו בכנס, ובחוויה של מנחה ישראלי היושב בקבוצה בניכר.

(עמ' 22)

שירים:

אריק מוס מביא בפתיחות ובאומץ לב דרך שיריו את השאלה העמוקה של ביחד ו/ או לחוד. שילוב המילים והתמונות יוצר סימפוניה חדה ונוגעת (עמ' 23-27)

מפגשים:

מישאל חירורג מספק טעימה קטנה מעבודתו עם קבוצות נוער בקייטנה שהתקיימה בכפר איקרית, ומשאיר אותנו מהורהרים מול שאלות מוכרות המחכות עשרות שנים לפתרון. (עמ' 28)

פינת האורחים:

תמיר אשמן, האורח הראשון בפינת האורחים החדשה של הדהודים, חושף בפנינו תהליך שעבר מאז תחילת המלחמה ועד היום. המעבר בין חווית הפציעה הנפשית והחוסר האונים הנרכש שצבר בעקבות המלחמה לעמדה של אקטיביזם פוליטי המעיז לצאת מעבר למרחב הוורטואלי (פייסבוק) למפגש אנושי אמיתי. (עמ' 29-31)

קצת שיווק:

מצרפת מודעה על תוכנית ההכשרה אותה אתם מתבקשים להפיץ הלאה. (עמ' 32-33)

אנו מברכים אתכם ואת משפחותיכם בשנה טובה שקטה ומלאת מרחב ליצירה ולהדברות.

צוות המערכת:

חיים וינברג, איתן חנן, אלה סטולפר, תמר עיני להמן, סוזי שושני

חברי הועד המנהל		
	<p>דר' רובי פרידמן : יו"ר מכון משותף robif@netvision.net.il</p>	
	<p>גב' מרית יפה מילשטיין : יו"ר מכון משותף marimils@gmail.com</p>	
	<p>גב' נורית גורן : יו"ר ועדת הוראה gorenurit@gmail.com</p>	
	<p>מר אורי לוין: יו"ר ועדת שיווק ופרסום urilevin123@gmail.com</p>	
	<p>גב' אורית מס גולדמן: יו"ר ועדת פנים וקבלה oritms1@gmail.com</p>	
	<p>דר' פנינה רפפורט: יו"ר ועדה מדעית ps_rapp@netvision.net.il</p>	
	<p>דר' שרה קלעי: יו"ר ועדה אקדמית skalai1948@gmail.com</p>	

שלום לכולם,

עם פתיחת הניוזלטר המחודש, אנו מאחלים לכל חברי המכון וידידיו מידעון יצירתי ופורה.

אנו שמחים ומודים לחברים ולסטודנטים הרבים המוכנים לתרום בכתיבה וחשיבה.

אנו קוראים לכולם להפוך את הניוזלטר לכזה שישקף את עקרונות הטיפול הקבוצתי האנליטי ברוח של שיתוף.

אחרי תקופה לא פשוטה של חרדות ורוחות מלחמה, יציאתו המחודשת של הניוזלטר דווקא בעת הזאת עשויה לאפשר לנו התחדשות וחופש גם ביכולת המחשבה והתקשורת המשותפת. הבה נקווה שהשקט השורר כעת הוא אות לבאות ושלכל המנהיגים מכל הצדדים תהיה החכמה לחסוך מהאזור שלנו ומבני האדם החיים בו סבל מיותר.

אנו מאחלים שתהיה שנה יותר טובה ומברכים על פועלינו הרב. כמעט מחצית מחברי המכון השתתפו בכנס האנליזה הקבוצתית בליסבון נהנו ותרמו בהצגת פירות העשייה שלנו, מתוצאות הלמידה וגם מהרוח של התמיכה ההדדית שמאפיינת את המכון. אלה הם הישגים מרשימים שכולנו יכולים להתגאות בהם. את השנה הזו נפתח בפיתוח וגיבוש החזון שלנו בהתאם לרוח הזמן.

כמו כן אנו מבשרים על פתיחת שנת הלימודים בתוכניות ההכשרה שלנו ומאחלים שנת לימודים פורייה.

ברכות למחזור המסיימים ושנה מוצלחת לסטודנטים בשנה ג הממשיכים.

בתקווה ליהנות מימי המכון וימי העיון אנו מקדמים בברכה את הפעילות העשירה והמעשירה גם בשנת
2014-2015

שנה טובה ומאושרת!

מרית יפה מילשטיין ורובי פרידמן

יו"ר משותף

קבוצה בעת מלחמה

לילי לב ויסברג

בקבוצה האנליטית שהנחתי (בזמן המלחמה) שבה 5 נשים 2 ערביות ושלוש יהודיות היה כואב ומרתק... אחת המשתתפות הערביות אמרה שלא מזדהה עם המדינה ושהבן שלה בן החמש, רוצה דגל ישראל היא אומרת לו זה לא הדגל שלנו שהיא לא אוהבת את הארץ הזו... זו ארץ שהורגת אנשים וילדים... ושהוא לא מישראל אלא מנצרת.

התחיל אי שקט בולט בקבוצה מתח ואי נוחות..

שאלתי מה האסוציאציות למצב הזה שבו אמא צריכה להגיד לבנה שאינה מזדהה עם דבר כה בסיסי בחייו.

לאישה יהודיה הייתה אסוציאציה שכשבנה היה בן 5 שאל למה אבא עזב את הבית אז ענתה לו כי אבא לא אוהב יותר אותנו יותר... התחיל דיון ער בקבוצה מה יותר קשה לילד לקלוט לא לאהוב את הארץ שלך או שאבא עוזב אותך כי לא אוהב יותר את משפחתו.. זה הוביל לשיח מרתק על איזה אמת ואיזה שקרים אנחנו מספרים לעצמנו... לילדינו

חשבתי כמנחה שאין כמו קבוצה... התאפשר מרחב בטוח של שיח שמחזיק את הפנים חוץ חברה ויחיד.

אסוציאציות ספרותיות

•ראשית מחמוד דרוויש שאמר בראיונות כי הוא בהחלט מחויב לתפקיד שהטילה עליו שירתו, אך הוא מפלל לרגע שבו יוכרע המאבק ותקום פלסטין החופשית, ואז הוא ירשה לעצמו לקלל אותה ולעזוב למקום אחר. זהו השחרור האמיתי - שתהיה לך מדינה שאותה תוכל לעזוב.

אולי סייד קשוע הפוך על הפוך עזב וכך גם עמית בני שחי בצרפת למעלה מ 13 שנה... למד ביחד עם קשוע באותה כיתה והם חברים טובים.. ואני חשבתי הנה עמית עזב וסייד חי בארץ אך כעת שניהם רחוק מאוד ממולדתם...

•ברטולד ברכט

"מן האנטנות החדשות בא הטמטום הישן

החכמה נמסרת הלאה

מפה אל פה"

אכן לאן נולך את החכמה...

• פרידריך ניטשה בספרו "מעבר לטוב ולרע"

"הנלחם במפלצות, ייזהר שלא ייהפך הוא עצמו למפלצת. וכשאתה מסתכל לתוך תהום שעה ארוכה, חוזרת התהום ומסתכלת גם לקרבך".

• REMORSE FOR INTEMPERATE HEART, שירו של W.B YEATS, המשורר האירי הגדול. וכך נכתב בבית האחרון:

Out of ireland have we come

Great hatred, little room

Maimed at the start

I carry from my mother's womb

A fanatic heart

כשהחוץ מתפרץ פנימה

שרון שגיא ברג

אם הייתי כותבת בתחילת המלחמה יומן היו תסכול וכעס גולשים ומציפים את הדפים.

לו יכולתי לאסוף צרור של תחושות נראה לי שהיה רטוב וממסורטט, קרעים קרעים.

והמחשבות-אותן כלל אי אפשר היה לסדר. הן נותקו זו מזו וקיבלו איכות של משהו זר ועתיר פיצולים.

זה יתרונו של יומן בדיעבד. אפשר לערוך את הדברים, לתת בהם סימנים ולנסות להבין ולתת משמעות. בדיעבד.

כשהחוץ מתפרץ פנימה:

בתחילת המלחמה נהרג איתן, נער מהשכונה, מהמחזור של בני הצעיר.

האימה מקבלת מימד אחר של בהירות כשמודעת אבל תלויה בלוח המודעות הסמוך לבית, כשבכל טיול עם הכלב ניבט שמו של ילד שהוריו בוכים מרחק רחובות ספורים ממני. רציתי להיכנס לנחמם למרות שלא הכרתי, הם עלו מבלגיה, ככה אמרה לי הקופאית הערבייה בסופרמרקט ויחד ניגבנו שתינו את העיניים, לשתינו בנים באותו הגיל. אבל לפני שהספקתי להגיע לשבעה, כמה בקרים לאחר מכן, כשנסעתי לבאר יעקב, הקריא הקריין רשימת שמות ברדיו. הנשימה נעתקה. עצרתי בצד כדי לבכות, עוז היה בנו של בן מחזור שלי.

רבע שעה כדי לבכות, לנקות פנים, להמשיך בנסיעה ולהיכנס להנחות את הקבוצה הדינמית שלי במחלקה. הגעתי. ישבתי. נשמתי; אפילו אמרתי מילה או שתיים כאילו לא קרה דבר. המנחה שאיתי תפקדה עבור שתינו, אני לא זכרתי דבר, הכל חלף מעלי. בדרך הביתה, אזעקה שתלה אותי תחת שיח שיטה, על דיונת חול זהובה בצד הדרך. ישבתי שפופה ונזכרתי ביוסי, בן כיתתי בחטיבה עם עיני התכלת, ילד מחייך, טוב לב, ענק ביישן. כשליווה אותי באחד הלילות הביתה לא העז אפילו לנשק למרות שהושטתי לו לחי. הוא נהרג בצאלים, בן עשרים ושלוש בלבד. מאז הצטרפו אליו עוד שלושה מבני הכיתה שנפלו למען המדינה. האם מישהו מלבד בני משפחתם הקרובים זוכר אותם ביומיום? כמה פעמים בשנה אני עוצרת להיזכר? וכך ימשכו להם החיים וגם את איתן ועוז וחבריהם איש לא יזכור?

תחושה של אשמה גדולה, אשמה של מביטה מהצד באסונם של אחרים החלה נובטת בי בעוד הימים הבאים נעשו מובחנים פחות ופחות. במחלקת אשפוז יום, מחלקה של בנייני אסבסט שאין בהם לא ממ"ד ולא קיר בטון לרפואה, התהווה פיצול שבו אנחנו הצוות, ה"בריאים" מחזיקים בעמדה של "עניינים כרגיל" ואילו המטופלים, חלקם בעלי עבר טראומטי, מעזים להחזיק את החרדה שמה ייפול פגז וימחק את כולנו. בפגישת הקבוצה בשבוע שלאחר מכן שמענו ממטופלת על האחייני שנהרג בלילה, הפעם כולנו בכינו יחד במעגל-מטופלים ומטפלות. ככה, ככל שהמוות ומהדורות החדשות הבלתי פוסקות התקיפו מכל הכיוונים כך גבר הניתוק שבתוכי.

הפנים, החוץ והתווך שביניהם:

לעג הגורל גרם לכך שאת האזעקות הראשונות עברתי במקלט בחברת ייאסר מקלקיליה, מחמוד מגלג'וליה ושווקעת ופאדי משכם. אומנם אשה לבד אבל הרגשתי בטוחה לגמרי בחברתם. היינו חבורה מיוזעת ומאובקת שהתגבשה בין הקירות הנבנים במהלך ארבעה חודשים של שיפוץ. האזעקות הגיעו בדיוק עם סיום שלב הפנים והווסטאפ שלי שלח לא פעם הודעה בהולה לזה שלהם: "רדו מהר למקלט", כאילו הם ילדים שצריך לדאוג להם. ואז המלחמה צברה תאוצה, החבורה יצאה לחופשת ראמאדן. ערב לפני שובם לעבודה נחתמה הפסקת האש. פתאום מצאתי עצמי מתהפכת במיטה, מוטרדת. הפער בין המציאות שלי לשלהם הפך בדמיוני לתהום. אולי נהרגו קרובי משפחתם בעזה? אולי ירצו לנקום? אולי יופעל עליהם לחץ לחטוף את בני החיילים? הפרנויה הייתה קרובה להשתלט אבל הבושה ניצחה. בבוקר פתחתי את השער. עמדנו זה מול זה עם עיניים מגששות, מושפלות, לא יודעים מה לומר. הם נכנסו אחד אחד והחלו לעבוד על הפיגומים ואני הסתובבתי באקווריום הזכוכית של ביתי. כשצפו מבעד לחלון יכלו לראות אותי בוויה בטלוויזיה ובוכה. כשהעפתי מבט החוצה יכולתי לראות את פניהם המזיעות, שתוקות, איש מהם לא שר, אפילו לא שוקעת שתמיד מפזם בקולי קולות. ביום השלישי לא עמדתי במועקה. הכנתי קפה עם הל, התאמצתי ככל יכולתי לארח יפה ככל האפשר. והנה ההפשרה החלה, ושוב היה אפשרי לנו לשוחח על המצב ולהתעצב ביחד, ושוב היה אפשר לראות את הפנים האישיות אנושיות ולא פנים של רוע פוטנציאלי.... ובכל זאת, הנימוחות שהייתה בנו לא שבה...אולי היה זה רק תעתוע?

האורפה /המגן המנותק

באופן מיקרי, או אולי לא כל כך, השורות הבודדות שהצלחתי לקרוא בחודש הזה היו מהיומן הקליני של פרנצי. כבר חצי שנה אני מבשלת מאמר שעיסוקו בטראומה בקבוצה הטיפולית שלי ולב ליבו היא הבנת מושג האורפה.

....."ישות נפרדת שמהותה שימור החיים בכל מחיר, אורפה. פרגמנט זה משמש בתפקיד המלאך הגואל. הוא יוצר הלוציניציות הממלאות משאלות, פנטזיות נחמה, מרדים את המודעות ואת הרגישות לתחושות הנעשות בלתי נסבלות..".

אורפה מצליחה לשמור על הנפש מחורבן טוטאלי לאחר טראומה, זהו קיום הישרדותי המושג במחיר הגבוה של ניתוק רגשי מהחלקים הפגועים, קיום תפקודי המושג במחיר של מוות נפשי. אני פוגשת את האורפה כמעט כל יום בשעות הטיפוליות, בשפת הסכמה תרפיה קוראים לה "המגן המנותק". משא ומתן ארוך עם חלק זה חייב להתרחש לפני שהמטופל יסכים להיחשף ולגעת בכאב ההרסני, הכאב שכמעט וחסל אותו בעבר. פעמים רבות, כמו במשא ומתן עם החמאס, נראה שהעמדות מאפשרות התקרבות לצורך דיבור, ומיד-לא! הצהר נסגר ושוב יש להתחיל מהתחלה. תפקידי לשכנע את האורפה שתסכים לסגת ולהפקיד בידי את הנפש, שאוכל לטפל בה תוך התחברות לכאב, תוך איחוי של החלקים.

באופן מעורר השתאות נטו דווקא החודש לבטוח בי אורפות של כמה מהמטופלים הקשים יותר. האם הרגישו פחות את "העדר הרגש" מצידו? האם יכלו לחוש שאני מקשיבה לטראומה שלהם באוזן שונה? ובה בשעה שבקליניקה האורפות נסוגו, כך נראה לי שהנה, עוד מעט ולא יהיה מנוס, האורפה תיקח את השליטה ותהפוך למגן על נפש החברה שלנו שאין לה מטפל ומגן. חברה שבה אנחנו נעים בין פיצול לפיצול ומטראומה לטראומה. אולי במלחמה אנחנו עדיין מחזיקים ביכולת לחוש פרצי בכי בלוויית שיש בהן אלפי מלווים אך ביומיום גובר בנו ניתוק, התרגלות וקהות רגשית נדמה שכוחנו החברתי אוזל. אין כוח להביט בזקנים, בחולים בבריאות הנפש, בתושבי הדרום וגם בתושבי

הצפון, בחינוך המיוחד, בניצולי השואה, בעיירות הפיתוח, ביושבי האוהלים, בעובדים הזרים... אין כוח לשמוע את הכאב, יותר קל להמית את החלקים, לתפקד, להראות כלפי חוץ חזקים ובשליטה. להישען על הארפה במחיר מוות נפשי.

האם זו החברה בה אני רוצה שיחיו ילדי?

אלו היו המחשבות שלי ביומן שבדיעבד. תודה שקראתם

הדרך המפותלת מליסבון לדו"ח רואת חשבון

רות נשרי

התמונה הראשונה שמתקשרת למלחמת הקיץ האחרונה היא עופר, שחוזר לפתע מחתונה אליה הלכו הוא ונעמי ומספר שגייסו אותו עכשיו בצו 8. הוא נראה עצוב ומבואס ולגמרי לא שש אלי קרב. מאוחר יותר הוא טען שהבטתי בו כאילו הוא הולך למות. ברור שככה הסתכלתי עליו (למרות שגם הוא השליך עלי כנראה, את ה"דיעה" שלו), הרי מילדותי המוקדמת אומנתי להתעניין בספרי זיכרון, והם הלכו ורבו לאורך השנים, איך אביט על גבר צעיר ונפלא שהולך למלחמה אם לא ככה?

גם בביקוריו החטופים והפתאומיים בחזרה בבית, כשטיפל בתינוקו או כשניגן לו, התבוננתי בכל רגע כזה כרגע יקר, שמי יודע...

והחרדות בהתחלה, כשלא היה ברור אם חמאס יודע גם לשים נקודה איפה שהוא ולהחליט שמספיק ודי. והחרדה מפרצופה של המדינה, כשבצד התגייסויות של אחוות אחים ואהבה אין קץ, התגלתה גם בצדדיה הנוראיים; של בריונות ואלימות כלפי כל אמירה שמפריעה לצה"ל לנצח... והמחשבות, כל מיני מחשבות.... קשות ומייסרות, עלינו, עליהם....

ואז התחילו להגיע הדיווחים מליסבון. חלק מהדברים נשמעו לי, איך אגיד זאת בלי שאובן לא נכון, כעדויות על היחלצות ברגע האחרון מעיר נצורה. בעיקר אלה שתיארו את ביטולי הטיסות ואת ההרפתקאות בדרכים העקלקלות לליסבון. הרגשתי שהכל רווי, כמו אצלי בהתבוננות בעופר, בחרדת הרגע. גם ליסבון התעטפה בריחות, בקולות ובפחדי המלחמה. והוואטסאפ מעורר הקנאה של ליסבון, הרגיש קצת כמו ניצולים הנאחזים בחיבור ביניהם כדי לא לחוש את אימת הבידודות של מי שנשאר בלי מדינה ובלי משפחה.

לנשאים לא היה צורך בסופו של דבר בוואטסאפ, כי לנו היו קולות וצפצופים של איפה יש כרגע אזעקות ונפילות, תזכורת לכך שכולנו יחד תחת סכנה אחת, וזה נורא מחבר.

הקיץ מסתיים ועמו הנשגבות של הרגע, ואולי אפשר להסתייע בקטע מהשיר "כל הדרכים מובילות לרומא":

אמנון, הסתכל, הן טוב שהגענו לכאן

ועינינו רואות בהקיץ בנפול כל אויבינו

אך בזמן האחרון, אינני יודעת

כל כך הביתה אני מתגעגעת

לקולות ילדים, לצלצל עדרים

לריחות פרדסים, לכוס מיץ תפוזים

לבננה של תנבה..

כן, יפה הדמבה

גדול הוא הריין

אך הירדן

הירקון, וגם נחל קישון

לי יקרו מכל אלה פי אלף, אמנון

אז אני אענה:

עוד נשוב עוד נשובה

לכוס מיץ תפוזים, לבננה של תנבה

לעוד ועליזה ולדו"ח הכנסות הוצאות של המכון לאנליזה...

צבי הנינג'ה

סיגל פלינט, תולי פלינט

צבי הנינג'ה - הסרט

ביום שבת, שבת ראשונה של מנוחה אחרי קיץ ארוך ומתיש חיפשנו סרט. היה ברור שאנחנו לא רוצים סרט שצריך לחשוב אחריו, סרט כייף-זה מה שהיה בתפריט המשפחתי. נגיד שלא הייתה לנו ברירה והלכנו ל"צבי הנינג'ה 2014" למי שלא זוכר – הסיפור בכללי הוא על חבורה של צבים- צוות – קבוצה, שעברו תהליך השבחה גנטי והופכים להיות צבים, צעירים, מוטנטים שמגנים על העיר ניו יורק מפני הרשעים. הצבים מאופיינים כל אחד בצבע משלו, בנשק משלו, ובעיקר במיומנות ותפקיד אישי וייחודי בקבוצה. כך למשל לאונרדו (הכחול) הוא תלמיד מצטיין ורציני עם פחד גבהים, רפאל (האדום) הוא מתבודד וציני אך נאמן, דונאלדו (הסגול) הוא הממציא הגאון, ומיכאלאנג'לו (הכתום) "הדבק" של החבורה והבדרן, כמובן שיש גם "מנחה" ספלינטר, העכברוש. הצבים, מכירים האחד את השני באופן מלא ומעורר קנאה, הם בקיאים באהבות הקטנות, בשנאות, בנקודות הרגישות ומוקירים את היכולות האישיות של כל אחד. השלם שלהם הוא הרבה יותר מסכום חלקיו.

"נכנסו לסרט"

יצאנו מהסרט, ולמרות שהחלטנו לא לחשוב, להתנתק מהמציאות החיצונית, להיכנס ל"רחם הקולנועית" ולאבד את עצמנו בתוכה, עדיין הדהד בנו משהו. יכולנו לחשוב על איזה קו מקביל בין שהתרחש בסרט, לבין המראות שראינו והסיפורים ששמענו בקיץ.

בשל נסיבות משפחתיות כאלו ואחרות, בן משפחה קרוב מאוד שלנו שנפצע בתחילת המלחמה, ושירות במילואים כקב"ן אוגדה, יצא לנו להיחשף ולראות באור מחודש עולם גלוי-נסתר בהווה הישראלית. חשיפה זו התרחשה, מחד, בשטחי הכינוס, במקומות "ההתרעננות" ובנקודות המנוחה של צוותי הפינוי והטיפול. ומאידך, במיון סורוקה ובמחלקה האורטופדית, אליה הגיעו הפצועים, כמו גם חבריהם לצוות שבאו לנחם, לתמוך ולחפש את קרבתם של הפצועים.

הפי אנד יש רק בסרט

העולם שנחשף לעינינו הוא עולם של קבוצות הגברים הצבאיות, המשימתיות, שמטרתן היא הישרדות בתנאים לא תנאים, בקשיים משמעותיים, ובמצב שבו האויב אינו המנחה (כן יש כאלה מצבים!) . בניגוד לסרט "צבי הנינג'ה", שבו הדברים מסתיימים בהפי אנד, הצוותים האלו, התמודדו עם סוף פחות שמח, סוף שבו חברי הקבוצה מצאו את עצמם עם קבוצה שבה חברים חסרים, לא מבחירה, אלא ממוות או פציעה. "הכסא הריק" לא סימן בן קבוצה שיחזור מטיול בחו"ל, אלא בן קבוצה שכבר לא יצא לטיול הגדול המתוכנן, ושכבר לא יחגוג עם הצוות את מסיבת הרווקים שלו באמסטרדם.

"אהבת לוחמים"

המנחים בעולם הקבוצות הזה, הם מנחים מאד צעירים ולא מנוסים (מפקדים בני 20+, או כמו שהצוות מכנה זאת במלעיל ולא במלרע – המפק"צ). הם מנחים לוחמים צעירים מהם רק בשנה וקצת, להיפתח, להיחשף, לדעת הרבה האחד על השני הכול... כולל הכול.

ישבנו עם החיילים ושמענו אותם מדברים על החברים. התרגשנו לשמוע את עומקה של ההיכרות, והתרשמנו מניתוח "התפקיד" ומההבנה של כל אחד ואחד על האחר. נראה כי "העבודה הקבוצתית" צמחה מתוך צרכי השטח ובעיקר מהצורך לסמוך האחד על השני באופן מלא ולהכיר לעומק את היתרונות והחסרונות של כל אחד ואחד.

אבל הדבר שהכי בלט הייתה היה האהבה. נראה היה שהם פשוט אוהבים האחד את השני מעומק הלב. האהבה התבטאה ממש במילים מפורשות "אנחנו אוהבים אותך", ובמגע פיזי חם מבלי להתבייש. שמועות שכן צוות כזה או אחר הונחת במיון גרמו לעצב גדול, ובשורות על התייצבות שיפרו את מצב הרוח מיידית. מיותר לציין שלמרות מצעד הסלבס שהגיעו לבקר (שכלל פוליטיקאים, זמרים, בדרנים.. ודוגמניות..) אין שיעור לשמחה שהייתה כאשר הגיעו חברים לצוות, היה להם תפקיד משמעותי ביותר בריפוי הפצעים.

האהבה הייתה שם כמובן קודם לפציעה, אהבה שקשורה לאמת, למתן אמון, אמונה באהבה של האחר שמאפשרת לך לסמוך עליו, לסמוך עליו שיחפה עליך, שיחלץ אותך, שיעשה הכל כדי לשמור על הגוף הצוותי השלם.

נראה שמפקד הצוות לא עושה פרשנויות רבות או מטיל קרן של אפלה ביוניאנית אל תוך הקבוצה אבל באופן מאד אוהד, אולי יותר באופן פוקסיאני מגדל ואוהב ומראה את הדמיון והשוני שמשלימים האחד את השני. באינטואיציה של מפקד צעיר הוא מבין שהוא חייב לבנות צוות, אבל מתחת לצוות חייבת להיות קבוצה. קבוצה בריאה שמדברת את האמת שלה גם מול המנחה-מפקד שלה וגם מול כל אחד מחבריה.

כך "אחוות הלוחמים" המפורסמת קרמה עור וגידים אל מול עינינו, והראתה את היופי של הקבוצה הטבעית. קבוצה שכאשר אינה ממוקדת במשימה היא קבוצה, וכאשר היא ממוקדת היא צוות שסכמו הרבה יותר מסכום חלקיו.

לטפל בפציעה הכפולה

נראה לנו שכדאי לראות כל פצוע ופצוע כחלק מקבוצה ולטפל בו על רקע זה. ההקשבה לסיפור חייבת לכלול גם את התפקיד שלו, כחבר קבוצה, וכחבר צוות. כמו כן, להבין שהפציעה שלו היא פגיעה בצוות כולו ומשום כך מחייבת טיפול בצוות. השמירה על המסגרת הצוותית, גם כאשר היא חסרה, מזרזת ומקדמת תהליכי החלמה. העבודה הטיפולית צריכה לקחת בחשבון, שהאדם שמולנו לא רק חווה חוויה אישית מסעירה, קשה, ומזעזעת, הוא חווה בעבר, וחווה כרגע, גם קושי בכך שהמסגרת האורגנית אליה השתייך, וממנה שאב את כוחו, נפגעה וקשה לו לקבל את הפגיעה הכפולה הזו. נראה ששיקום מסגרת, ושחזור מצב שבו יש תפקיד, יאפשרו לו להגיע להחלמה מהר יותר ובאופן יעיל יותר.

נכתב לזכרם של הרוגים משני הצדדים

מחדר הטיפול למדשאות הקהילה

דפנה ומיה

רצינו לשתף אתכם בחוויה יוצאת דופן, שחווינו בסוף השבוע האחרון, יחד עם קבוצת מנחים מהמכון לאנליזה קבוצתית אשר התגייסו בהתנדבות למשימה ייחודית. הכל התחיל כמה שבועות לפני, בזמן המלחמה, בה כפי שכולנו חוונו, עלה הקיטוב בין חלקי החברה לדרגות מפחידות של אלימות והשתקה. בתגובה עלה רצון בקרב חברי המכון לצאת מחדר הטיפול ולפעול בחברה. ואז אחת מחברות המכון שיתפה את חברי המכון באירוע קיצון בישוב הקהילתי בו היא חיה.

דר' רובי פרידמן אחד מיו"ר המכון הרים את הכפפה וגייס 14 מנחים מתנדבים מרחבי הארץ שהגיעו לישוב המרוחק להנחות קבוצות של שיח. מודל ההתערבות שהוא בנה התבסס על ניסיונו בכנסים של מפגש בין ישראלים לגרמנים בארץ, התערבויות שערך באירלנד אוקראינה ועוד. יש לזכור כי האנליזה הקבוצתית הינה שיטת טיפול שצמחה מראיה חברתית וממצע משולב פסיכואנליטי וסוציולוגי (נורברט אליאס) והמכון לאנליזה קבוצתית עסוק בשאלות חברתיות ובאפשרות לתרומה חברתית.

להתערבות הוקצה ע"י הישוב ערב אחד בלבד. הרעיון היה לשלב בין מליאה בה תוצג המטרה של השיח, קבוצה קטנה שאמורה בעיקר לסייע לשיח בקבוצה הגדולה, קבוצה גדולה, שוב מפגש קצר בקבוצה הקטנה ומליאה לסיכום. סה"כ שלוש וחצי שעות מפגש.

ההתרגשות בקרב המנחים החלה במפגש מקדים של שלוש שעות בו התכוננו להנחיה. מחד החוויה שאנחנו הולכים לעשות משהו ייחודי, בעל ערך, לתרום לקהילה ומאידך עלו חרדות שתושבי הישוב יחוו אותנו כזרים "פולשים" החודרים למרחב הקהילתי. אחד מהמנחים העלה חשש מתוקפנות שיכולה לעלות ואחרת מהשתקה ודממת אלחוט.

ואז הגענו למועדון הישוב בו התאספו כשישים מתושבי המקום. העבודה בקבוצות הקטנות נעשתה בהשראת האנליזה הקבוצתית והמנחים עודדו העלאת אסוציאציות חופשיות. בקבוצות עלו קונפליקטים בין הרצון להיות הומאניים ובין החרדות הקיומיות שעולות בנו, עלו תמות של "חדירה" שהתבטאה בתיאורי כלבים נושכים אשר משוחררים ללא רצועה, גנבים שמגיעים מיישובים שכנים, גדרות בין שכנים וגם חדירה של משפחות שהישוב מתקשה להכילן. הנוער, שהשתתף גם הוא, העלה תחושה שהמבוגרים אינם שומרים עליהם ואינם מהווים דוגמה אישית... כמו כן עלו שאלות מאוד מעניינות כמו מה מייצגת משפחה שבאה מרקע אחר עבור קהילת היישוב ומה מייצגים התושבים שעל רכושם נכתבו כתובות נאצה. האם היישוב צריך "שעיר לעזאזל?" ומה קשה לומר ולכן צריך לכתוב כגרפיטי?

בקבוצה הגדולה עלו קשיים גדולים בקומוניקציה, כשאחד הנערים דיבר על הרצון לקהילתיות הגיבה אחת הותיקות והמאוד מעורבות בהתגוננות ואמרה "תמיד יש לנוער תלונות...". הדיון התמקד במה זו קהילתיות והאם קהילה נמדדת בהתגייסות בעת משבר או בכל השנה. עלתה שאלה האם חוזקה של הקהילה באחדותה או ביכולת להכיל את השונה...עלה הקושי להתמודד עם הרחבת היישוב

והניכור הגובר אשר אולי מביא גם לתופעות של אלימות והתחושה ששיח "שרואים בו את העיניים של האחר" יכול להפחיתה. חלק מהחברים ומנחי הקבוצה הגדולה דר' רובי פרידמן וחני בירן ניסו לבטא את השאלה הגדולה שעמדה באוויר – מדוע אי אפשר לדבר בקבוצה הגדולה על מה שהיה בקבוצות הקטנות? ניכר שהחוויה של קבוצה גדולה עוררה ביתר שאת את החרדה מפני הבעת דעות ייחודיות והחשש להיתפס כשונה בקהילה.

בקבוצות הקטנות אח"כ שנמשכו רק חצי שעה השיח על חרדות עבר טרנספורמציה לשיח על פגיעויות וכאב והמשתתפים הצליחו להתבטא באווירה מקבלת וקשובה. המסקנה שעלתה הייתה שכשיש קרבה ואכפתיות, כמו במשפחה הפגיעות עולה.

בקרב המנחים ורוב תושבי היישוב שלקחו חלק בהתערבות הייתה תחושה שהמפגשים הקבוצתיים תרמו ליכולת לקיים רב שיח ביישוב, שיח רב דורי כשהנוער לקח בו חלק פעיל מאוד. צוות המנחים המרוגש המשיך לשתף בחוויותיו במיילים וכך גם חברי הישוב שכתבו בפורום היישובי:

- אני מצטרף לדברי ההערכה והתודה על היוזמה וההשקעה. באתי גם ספקן וגם סקרן - ונשארתי עד הסוף... יותר מזה? עם הפנים קדימה: כל המדברים על "קהילתיות" הסכימו במפורש ובמשתמע שזו נוצרת דרך מפגשים משמעותיים.
- למרות שתכננתי לקנח את השבת בסרט טוב, הרגשתי מחויבות להגיע לערב קהילה. על ההתגייסות הגעתם של כ-12 פסיכולוגים להנחות בהתנדבות ערב שכזה - כל הכבוד גדול!
- היה משמעותי לשוחח במעגלים (הגדול והקטן), לשמוע על אכפתיות, דילמות, קהילה ופשוט לדבר קצת יותר באינטימיות מאשר "שלום" בשבילים. הכי חשוב: הבנו שקהילה היא כמו משפחה מורחבת... כדאי וצריך להשקיע ולטפח במטרה להיות חברה משמעותית יותר מעוד שכונה בעיר. שתבוא עלינו שנה טובה ושווה!
- אני רוצה להודות לכל מי שעזר להרים את הערב החשוב הזה. כמובן תודות למנחים המתנדבים. בהחלט קיבלתי הרבה חומר למחשבה ופרספקטיבה חדשה על הקהילה שלנו, וכמה היא בעצם משמעותית לחיינו.

לסיכום, לאור הצלחת האירוע המכון ממשיך בבדיקת האפשרות לקיים התערבויות דומות בקהילות נוספות. ובסוף ברצוננו להודות ולהוקיר את צוות המתנדבים: ד"ר רובי פרידמן, חני בירן, אילנה לאור, שרה קלעי, שולמית גלר, מישאל חירורג, מרית יפה מילשטיין, ד"ר עידו פלג, רותי נשרי, יעל דורון, גילי בר, דפנה הירשמן, ליאת אריאל, לילי לב.

חוויות של ישראלי החי בחו"ל, מכנס האנליזה הקבוצתית בליסבון**דר' חיים וינברג**

כנס החברה הגרופ אנליטית בליסבון נחוה אצלי כמשהו עוצמתי, ואולי אפילו מטלטל, ועוד לא הצלחתי להגדיר לעצמי לחלוטין על מה ולמה.

החוויה שלי קשורה הדוקות לעובדה שאני גר בניכר כבר 8 שנים, והלב שלי חצוי בין הקשר העמוק שלי לאשתי האמריקאית והקשר העמוק שלי לישראל. אמריקה היא מקום נוח לחיות בו, ומאפשרת גם הזדמנויות מקצועיות שלא קיימות בישראל (תכנית הדוקטורט שבניהולי לא היתה יוצאת לדרך אם הייתי נשאר בארץ), אבל התחושה שלי שקשה ליצור כאן את סוג הקשר שאני זקוק לו עם חברים ושישי לי אותו עם חבריי הישראלים. אני יכול לכתוב על כך מגילות (וזה חלק ממה שאני כותב וחוקר בהקשר ללא מודע החברתי), אבל לא זה העניין המרכזי כרגע.

בכל אופן, השהות בישראל תחת אש חיברה אותי חזק להוויה הישראלית. הרגשתי שוב שייך, חלק מכולם, מחובר לאותן סכנות ולאותה מציאות קשה. מכון שלא הרגשתי סכנה גדולה מדי בתל אביב (את מלחמת המפרץ אני זוכר כמפחידה פי כמה), ומכוון שהפעילות הקרקעית בעזה התחילה רק יומיים לפני שיצאתי מישראל, הרי שהביקור בישראל חיזק אצלי את הזהות הישראלית ובכך היה טוב עבורי, ככל שזה יישמע מוזר.

כאמור, עזבתי את ישראל לפני כולם, כדי לטייל בפורטוגל לפני הכנס עם אשתי, מרתה, שהגיעה מארה"ב. כך נחסכה ממני בעיית הטיסה שרבים מחברי נתקלו בה כשהתנועה האווירית לישראל שותקה. התחלנו את הטיול בפורטו שבצפון והדרמנו לליסבון. פורטוגל ארץ מקסימה, עם אנשים מסבירי פנים ודוברי אנגלית. ביקרנו בעמק הדורו, קוימברה (עיר אוניברסיטאית עתיקה), אובידוש (עיר מוקפת חומה. השתתפנו בפסטיבל ימי הביניים), וסינרה (איזה ארמונות!). הגענו לליסבון יום לפני הכנס ועוד הספקנו לטייל בבלם.

אכן, הכנס התחיל הרבה לפני הכנס בהתקפות על ישראל שחוויתי בפורום של גאסי. בד"כ אני לא מרבה לכתוב בפורום זה. הוא מאד שונה מהפורום הבינלאומי בטיפול קבוצתי שאני מנהל, עמוס אוירה פוליטית ודיונים תאורטיים, ורק מפעם לפעם נוצר שם מגע אמיתי. פתאום מצאתי עצמי בחזית, מגן על ישראל בחירוף נפש, במיוחד על ידי כך שהצבעתי על העמדה הלא מאוזנת מול הקונפליקט במזה"ת והרצון לשים אותנו בעמדה של תוקפן בלבד ואת הפלסטינאים בעמדה של קורבן בלבד. הצבעתי גם על השנאה שמטפטפת מבין המשפטים של כמה מהכותבים והזכרתי ששנאה מובילה רק ליותר שנאה... כידוע לכולנו ממה שקורה בישראל. בשלב מסוים משהו זרק לי אתגר, לכתוב עצומה שתשקף את הדרך בה אני רואה את הדברים. הבטחתי לעשות זאת, אבל לזה כבר לא היה לי כוח, רק אחרי שחזרתי התפנית. לכך.

אז כמו כולנו, ציפיתי להתקפות בקבוצה הגדולה בכנס. קבוצת הווסטאפ שיעל דורון ארגנה הייתה הדבר הנכון ביותר עבורנו. למרות שהרבה מחילופי הדברים היו מאד פרקטיים, בין השורות הייתה המון תמיכה, אהבה וביחד. יכולתי גם לראות כמה מהר אנו מעלים אסוציאציות עמוקות הקשורות להוויה הישראלית (מי שהגיע אחרי כמה ימים כבר זכה לכינוי "העלייה החמישית") ואיך בתקופת לחץ ומשבר ווסטאפ יכול להיות קבוצת תמיכה מעולה (אולי זה יהיה פרק נוסף במהדורה הבאה של הספר שלי על קבוצות באינטרנט? :-)

הכנס עצמו היה מאד מוצלח עבורי מהבחינה המקצועית. ארגנתי פאנל על קבוצות באינטרנט, עם עמיתים מארה"ב, בריטניה (דייוויד גלין שמנהל את פורום הגאסי) ואיטליה, שזכה לעניין מעבר לציפיותי. ניהלתי את הפאנל של ארל הופר ושלי על הלא מודע החברתי, בהשתתפות דיטר ניצגן מגרמניה, חני בירן שלנו, וקאורו נשימורה מיפן, כולם כתבו פרקים לסדרה של ארל ושלי על הלמ"ד החברתי. החדר היה מלא מפה לפה. אנשים ישבו על הרצפה ולא היה מספיק מקום לכולם. ארל תמיד מתפלא שהנושא עדיין מושך אנשים. לי זה מובן מאליו. חני נתנה הרצאה אמיצה על ישראל ועזה, ולא חסכה ביקורת משני הצדדים. גם ההרצאה של היפני הייתה מעניינת.

סו אינהורן הייתה המגיבה, ואח"כ התפתח דיון יפה. לדעתי, לא היתה אפשרות לגעת עדיין בנושאים הרגישים שחני הציגה.

כמו כן, נתתי גם הדרכה באחד הימים, שהיה מוצלח, ובעקבותיו נתבקשתי להמשיך לתת הדרכה אונליין לאחת המשתתפות.

אבל בעיני הדבר המיוחד בכנס היה המגע עם אנשים ממדינות שונות. השתתפתי בקבוצה קטנה (איזה כיף! אין לי הרבה הזדמנויות לכך כיום) שלא היה בה אף ישראלי. להפתעתי קיבלתי הרבה חום ותמיכה והיו בה רגעים של קירבה ומגע, למרות הנחיה פאסיבית של המנחה.

החיבור בין הישראלים נמשך גם מעבר לשעות הכנס. חלק מחבריי מהארץ באו לארוחת הערב המסורתית של פורום הקבוצות הבינלאומי שאני מנחה, שהיה מאד חם וחברותי. ארגנתי גם ארוחת ערב לישראלים במבצר שמשקיף על ליסבון (איזה מראות יפים העיר הזו מספקת!) ונהנינו מהביחד. וכמובן, ההודעות השוטפות בווטסאפ, והתמיכה כשמתקבלות הודעות קשות מישראל (חטיפת הקצין). לא אחזור על מה שכבר נאמר לגבי הנפח שישראלים תפסו בכנס מבחינת מספר המושבים, על הפרס שיעל קיבלה על כתיבתה, על התגובה המעולה של גילה להרצאה של ואלבאק, על הנוכחות החשובה של רובי, ועוד.

הקבוצה הגדולה נראתה לי תקועה ביומיים הראשונים, למרות אירוע בו חלק מהמשתתפים הזיזו את כיסאותיהם ביום השני כדי להתקרב לקצה המרוחק ולשמע טוב יותר. התנאים הפיזיים בכל הכנס ובקבוצה הגדולה במיוחד היו קשים: חם מאד, ללא מיזוג ואוורור. לא ניתן היה לשמוע אחד את השני בקבוצה הגדולה (יותר מאשר בנסיבות הרגילות). אפשר לפרש את תזוזת הכיסאות כניסיון להתקרב ולשפר את התנאים, אבל בעיני זו הייתה גם משאלה עמוקה לשינוי בתהליך הקבוצתי.

ואכן, המנחים היו רגישים ונענו לבקשת השינוי (די נדיר בקבוצה גדולה פסיכודינמית), וביום שאח"כ סידרו את האולם שונה. לפני המפגש השלישי אמרתי לחבריי שאני רוצה לפתוח את הנושא הישראלי-פלשתינאי, כי אחרת נהיה תקועים, ולא הייתי רוצה שהקבוצה הגדולה תסתים חסרת משמעות. כמה מחבריי הרגישו לא נוח וחששו מפתיחת הנושא. בעוד אני מתלבט אם לפתוח או לא, ברוס האמיץ פתח את הדברים והצביע על הפיל בחדר. הדיון במפגש זה היה טוב ואפשר התחלה של דיאלוג. ביום האחרון לדעתי חלה נסיגה והקבוצה הגדולה הייתה די כאוטית ולא מוכלת מספיק. אני לא יודע אם המנחים יכלו לעשות יותר ממה שעשו. עם זאת, היו כמה דברים שנאמרו ושייזכרו לי היטב (דברים שאמר רונן שנגעו בשאלה איזה עולם אנחנו מבטיחים לילדינו. הדברים של אבי על הצורך להיות אכזריים כי אחרת נמות). נדמה לי שבסופו של דבר הקבוצה הגדולה אפשרה במיוחד לישראלים לפרוק הרבה מרגשותיהם, אך האירופאים היו יותר חסומים.

במבט לאחור, אני חושב שבאחדות הישראלית היה משהו חם ומחבק ואולי אפילו הכרחי עבורנו, אבל אני שואל את עצמי אם לא נוצר גם סוג של קולקטיב שבאופן לא מודע לא אפשר לנו להביע דעות לא מקובלות וכנראה לא אפשר ל"זרים" להשמיע יותר מדי קולות אחרים.

ועדיין קשה לי להגדיר מה היה מטלטל ועוצמתי כל כך בכנס. המפגש עם העולם בזמני משבר? הפחד הלא ממומש שיתקפו אותנו כל הזמן, שהתחלף בתחושה שש לנו גם חברים ושאפשר להתגבר על המחסומים? המגע הקרוב עם זרים ובמקביל תחושת הביחד והתמיכה של הישראלים?

לראות את סימפוזיון ליסבון במשקפי יו"ר החברה הבי"ל לאנליזה קבוצתית.

דר' רובי פרידמן

כשנתבקשתי לכתוב מה ראיתי בליסבון תחת משקפי היו"ר שמתי לב שאני כמעט לא מדבר בארץ על התפקיד שלי כנשיא ה-Group Analytic Society (International). למה? אני לא עד הסוף יודע. התפקיד הוא לעתים עמוס מאד, מנסה להבין עולם זר למדי, מנסה לגשר ביניהם לבין העולם שלנו - יש פער אדיר. אפילו האנגלית בפיהם של רבים בוועד המנהל את החברה הבי"ל לאנליזה קבוצתית לא הייתה ממש מובנת לי משך שנים. חוץ מהמבטא לקח לי זמן רב להבין את מה שהם אומרים בין השורות, ולעתים הרב הוא בין השורות.

כנס ליסבון כבר התחיל עבורי שתי נסיעות לפני זה, במפגש בו ישבנו כוועדה מדעית וקבענו את הכללים והתכנים. לא ממש "בחרנו" את ליסבון. בקדנציה של הנשיאה הקודמת, גרדה מדנמרק, נקבע המקום בגלל משבר במקום אחר, ווינה, שהרס את הסיכוי לקיימו שם. דווקא רצינו את ווינה. למה? והנה עוד סיבה למה אני מתקשה לספר: המון דברים התרחשו תוך כדי משברים, יש הרבה רכילויות, ולקח לנו בעצם שנתיים כמעט כדי להגיע. הצלחנו.

הסיפור של ווינה כך היה: אחד מהמנחים שהנחנו אותנו במכון במשך 4 שנים, פליקס מנדלסון, כמה שהוא חכם, מפורסם ובעצם מוצלח, כך הוא התנהל באופן "מתמיה" (אני גם מדבר בין השורות כשאני מספר על קולגות אירופאים): הוא הציע לחברה הגרופאנליטית לארגן את הסימפוזיון הנוכחי תחת האוניברסיטה שהוא חלק ממנה. גרדה והוועד הסכימו. פתאום יצאו מכל החורים ראשי ונפגעו המכון הגרופאנליטי של ווינה, אותו שכח פליקס לשאול... והפילו את העניין. נשארנו עם ליסבון.

אנשי ליסבון רצו מאד לקבל את הארגון של הסימפוזיון. לא הבנתי את הסיבה עד אמצע הסימפוזיון. בערב הראשון דיבר בכבודות אחד המייסדים של המכון. אלה שהבינו מה הוא אומר יודעים שהוא ניסה (ללא הצלחה יתרה) להאדיר את מורו, מדריכו, אנליטיקאי ואנליטיקאי קבוצתי (הכל ביחד) Cortesao. התחלתי להבין יותר מהערה שזרק מלקולם פיינס בדיון ובו אמר שפוקס וקורטסאו היו הפכים: פוקס היה אנליטיקאי שהפך לאנליטיקאי קבוצתי וקורטסאו... הפוך. מסתבר שיש פער גדול מאד בין הגישה הגרופאנליטית המקובלת באירופה, שבה המטופלים בקבוצה הם לא בהכרח מטופלים אישיים לבין הגישה הפורטוגזית: כאן המטופלים בקבוצה קודם עוברים כמה שנות טיפול, כמה פעמים בשבוע, ואח"כ הם עוברים להיות מטופלים בקבוצה... 3 פעמים בשבוע. כנראה שהם בונים הרבה מאד על העברה אישית למטפל – בניגוד לתפיסה הפוקסיאנית, המעדיפה שהקבוצה תהיה במרכז ולצורך זה צריך להשתדל ולצאת ממרכז ההעברה של המטופל והקבוצה. בוויכוח עם האירופאים הם די הורחקו, פוקס די פסל אותם, מסתבר. והסימפוזיון היה אמור להכשיר אותם מחדש ולרכך את הקונפליקט המדיר. אלא שאחת הדרמות מאחורי הקלעים היו, שהם בעצם לא ממש הציגו את העבודה שלהם וגם לא את עצמם. כולם חיפשו מישהו שיציג את הגישה אבל אף אחד לא עשה את זה, כולל המרצה הראשון. עבורי זו הוכחה כמה קשה לחזור מהדרה, לא משנה כמה ניסית להיות ילד טוב. קלטתי שהם לא באמת יצליחו להשיג את מטרותם. זה נשאר עמום ובעצם לא נודע ואולי חלק מהפגיעות והקשיים הם בלא מודע. בדיעבד אני חושב שיתכן שחלק מהמתחים שהיו שם נבעו גם מתוך הקושי הפורטוגזי, ולא רק מהקונפליקט הישראלי-חמסי והניגוד בין השמאלנים הקיצוניים לישראלים. לא רק זה אלא אף זה שהנציגה הלא רשמית אך כמעט הכי בולטת של החברה הפורטוגזית לאנליזה קבוצתית הייתה המנחה של הקבוצה הגדולה – שמרוב שהיא רצתה להיות גרופאנליטיקאית לא פעילה ונמנעת היא כמעט לא התערבה מילולית משך 4 הפגישות של הקבוצה הגדולה.

מעבר לזה היו לי עוד 2 תפקידים במשך הסימפוזיון, ש"אכלו" לי את רב הזמן החופשי ומנעו ממני לבלות עם חבריי הישראלים: לפני הכנס וביומיים הראשונים עסקתי ב"טיפול" בחששות מהאלימות

המילולית עד כדי איומי חרם שנשמעו, בעיקר מצד כמה אנגלים. עסקתי בפוליטיקה, גיוס אנשים שידברו עם אנשים אחרים. קשה לדעת מה עשה את זה שבסוף כמעט לא חווינו התקפות ממש. אני הייתי מתוח מאד והתכוננתי לגרוע מכל. אבל זה נגמר ביותר מטוב.

נדמה לי שהישראלים כקבוצה לא נכנסו כל כך לוחמניים לתוך הזירה של הכנס, כולל הקבוצה הגדולה וזה עשה את שלו. אחרי יומיים גם אפשר היה להיות יותר רגוע, אף כי נשארתי עם מועקה בשל הדאגה לקרובים בארץ עד הסוף.

העיסוק האחרון שאני מבקש לספר עליו כעת הוא הזירה של הכנס הבא. מאד רציתי שזה יהיה בברלין, בגלל המיקום המרכזי באירופה, ובשל הפוטנציאל הגבוה שלהם משום שהאנליזה הקבוצתית בגרמניה היא בעליה גדולה, לעומת מקומות אחרים, (כמו לונדון, דנמרק, ווינה או איטליה) והמכון בברלין נראה לי על פניו חזק ובעל יכולת ארגון טובה. לחגיגות העשור של המכון, לפני פחות משנה, הוזמנתי לתת את ההרצאה על "מטריצת החיילים" והוא היה מאורגן ללא דופי. היו שם שתי בעיות שרציתי לפתור: ראשית יש בתוך המכון הברלינאי תת קבוצה המקשה בעניין הסימפוזיון ושנית קיימת תחרות בין הקבוצה המקומית לאגודה הגרופאנליטית המקומית. היה צריך "שלישי" שיעזור להגיע להסדר בין הגופים. זה נראה לי טבעי שזה לא כל כך יעניין את הקורא לעומת רכילות אחרת. אך גם שם, אצל "חברינו" הגרמנים, יש תת קבוצה, ובראשה דווקא ישראלית לשעבר, שמביעה התנגדות לכל מה שישראלי. מה נותר? להיאבק בהם במשך השלוש השנים הבאות, כי... זה יהיה בברלין. לסיכום, הצלחתי קצת לפרוק מתחים במשך הכנס, אבל חסר לי זמן לבלות בנחת.

ליסבון 2014

דר' אבי ברמן

יצאנו לכנס הזה מתוך מלחמה. חודש קודם עוד הספקנו ללכת לרולינג סטונס (המבינים מבינינו) והרגשנו שאנחנו שייכים לחלק הנאור של העולם. עכשיו מצאנו את עצמנו מקווים שתהיה טיסה. ושנצליח להתעורר מהסיוט המזרח תיכוני הזה ולהבין שזה בסך הכל היה סרט של האחים כהן או משהו בדיוני מליגה ג'. אבל הטילים היו אמיתיים והכניסה הקרקעית התרחשה והיו כבר הרוגים והפצצו שכונות אזרחיות.

לפני הכנס היה הפורום הגרופ אנליטי. דאגתי לא לקרוא ממנו כלום אבל הדיווחים אודותיו הגיעו גם למי שלא קרא. אנחנו, הישראלים, חששנו שנמצא את עצמנו בליסבון דואגים לבית שהשארנו מאחור ונכזבים מהקולגות שלנו בפורום הבין לאומי שאליו רצינו להשתייך.

עמדתי להנחות קבוצה בינונית. הבנתי שהעברה כלפי ישראל עלולה להיות לא פשוטה בנסיבות האלה. מתוך רשימת המשתתפים למדתי שאני הישראלי היחיד בקבוצה. כל שאר המשתתפים – "גויים". כמובן שבאנליזה הקבוצתית אין לכך כל חשיבות. זוהי גישה אוניברסאלית שבה כל משתתף הוא קודם כל אדם. האם גם המשתתפים בקבוצה שלי יודעים זאת?

במבט לאחור רוב החששות התבדו. ברגעים מסוימים הרגשתי שהעולם מתפכח ואנחנו משויכים וגם משייכים. שרוצים לשמוע אותנו ושיש לנו תרומה מקצועית ואישית. יתכן שגם ביטוי הנוכחות שלנו וכן היותו של יו"ר האנליזה הקבוצתית, רובי, ישראלי עזרו לרב שיח מתון יותר. לא אוכל לשתף בפרטים מתוך הקבוצה אותה הנחית. אמנם עלה שם הפחד מהאלימות בעולם, נושאים של לאומניות וקיצוניות אבל לצידם עלו נושאים אחרים של גיל ומעברים בין דוריים ובדידות ומכאובי הגירה ושאלות אודות הסיכוי לתרומתה של האנליזה הקבוצתית בעולם כזה.

הקונפליקט במזרח התיכון זכה להתייחסות אחרת. אתן דוגמא מתוך שיחה אופיינית שלה הייתי עד בכנס: אירופאי אחד אמר "כשאנשים מדוכאים הם יורים טילים. גם אני הייתי יורה". ודווקא בכנס הזה ואל מול האלימות ענה לו אירופאי אחר (להפתעתי) "זה לא נכון. הנוצרים נרדפים במזרח התיכון לא על ידי מדוכאים אלא על ידי מאמינים אסלמיים. הם הורגים את הקופטיים במצריים לא כי הם מדוכאים. בעיראק היו מליון וחצי נוצרים ועכשיו יש שם רק חצי מליון. לא מדוכאים רדפו אותם. אזרחים מוסלמים מן השורה עשו זאת". שמעתי ושתקתי. חשבתי לעצמי: יש סיכוי לדיאלוג.

קבוצת הישראלים הייתה מקסימה. היינו במיטבנו. משייכים, מעודדים, מצחיקים, שותפים. הקשר בינינו שם לא היה קלישאה. הוא היה אמיתי ובעל ערך. הלכנו לרפרזנטציות שלנו, החלפנו דעות. היינו בית שממנו יצאנו להתערב עם אחרים, לפגוש את הלא מוכר, להתנסות וללמוד. יצרנו תנאים לחזרה לפרופורציות ואף לחשבון נפש שאיננו מיותר אף פעם. זאת הייתה חוויה מיוחדת. נראה לי שיצאנו ממנה מחוזקים ומחזקים.

אריק מוס

On Being Alone

May 2, 2013

Alone in a forest

Alone on the sea.

Alone on a hillside

No one but me.

The forest is quiet

All is serene

I hear the wind blowing

Through trees that are green.

A pine cone falls

A bird flies above

A couple walks by

So much in love.

Hugging and kissing

And laughing with glee.

I see them.

They don't see me.

Or I'm out in the ocean

Afloat in my boat.

The sea's all around

A circular moat.

The sound of the waves

Slapping the sides

The boat rises and falls

With the wind and the tides.

Yes, from time to time

When all's still and quiet

And I'm all by myself

Truly, I like it.

Thoughts on the Group

אריק מוס 2013

To be with others or not?

Which is it to be?

That's the question

What's best for me?

Am I inside the circle

Or off on the side?

Do I want to be seen

Or perhaps just to hide?

* * *

When I was sick and
Suffering pain
Feeling so tired
My health on the wane.

I turned to others
My family and friends
I insisted they listen
It helped me to mend.

Sure, it was regressive,

But, it was my way.

I'd whisper, "I'm here!"

Day after day.

* * *

But sometimes those babbling voices

Were too many, too loud

I wished to be alone

And not in a crowd.

In such moments I'd prefer reverie,

Silence and solitude

Thoreau and Rabbi Nachman

Alone in their woods.

* * *

But I'd soon find myself thinking

Of lovers and friends

Who cared, called and came

I liked being with them.

Like flocks of birds,
Stopping each day
To rest with me,

Before flying away.
I've come to accept
That "No man's an island . . ."
Regarding that circle
I want to be in

מישאל חירורג

אתמול הלכתי לקורס נהיגה מונעת בכרמיאל. עברייני תנועה מקצוות הגליל התכנסו ובאו, חמש "קבוצות גדולות" בכיתות צרות מהכיל. המורה באסם (שם בדוי) מסכנין מתנסח היטב. ממחיש את דבריו בסרטונים קצרים, ומסביר על "שטח מת" בעת עקיפה בדרך עקלקלה, שגרמה לתאונה בכביש 424. שישה הרוגים. לפתע פליטת פה של המורה "שטח אש" במקום "שטח מת", אומר באסם. אחד התלמידים קופץ, מורא הבחינה עליו. "מה שטח אש? אני לא מבין איך זה קשור לעקיפה?". ואני חושב לעצמי כמה נפלא שהלא מודע בחברתנו מבצבץ ממש כעת, ומציל אותי משיממון שנגמר בתשע בערב.

יש מוסר השכל? אולי אפשר לראות מעט ממנו באירוע נוסף שהתרחש ב 13.8.14, שאחלוק עימכם בקצרה.

נחאס (שם בדוי) הזמין אותי השבוע לאיקרית. נחאס וחבריו עושים קיטנה בקיץ לדור הרביעי של עקורי איקרית. "המקום שאני הכי אוהב לחיות בו", הוא אומר. הם מטפחים גן ירק, עוברים השתלמות מקסימה בקרמיקה אצל ססיל (אמנית מבוגרת מתרשיחא), ומחנכים דור קשוב וחושב. כשקיבלתי את ההזמנה ביקשתי מנחאס להכין משהו עבור תלמידי יא'-יב'. תחת עץ שבו נאספו, בטבע פסטורלי ורגוע, חילקתי קבוצה של כ-25 נערות ונערים לשני צירים (חשיבה בינארית, זוכרים מההרצאה של לו ארון?). מיקמתי שלטים שעליהם כתוב בערבית ועברית "מותשים", "רעננים", "עקורים", "נטועים". נחאס מיד הבחין שהמילים הכתובות בערבית הם בכתב היד של אביו (מהדור השני של העקורים).

עבדתי עם הקבוצות שנוצרו. הרוב התכנס ל "נטועים" - "עקורים", והיו כמה "מותשים". מישהו אמר שפלשתינאי נולד עם משקל של טונה על הגב. ונחאס אמר: "ההתנסות הזו עוד תחזור אליהם במחשבות לפני השינה".

חשבתי לעצמי כמה חשוב שההנחיות והמילים שנאמרו תורגמו על ידי נחאס לערבית. כמה קריטית ההכרה בשימור הזכרון של הדור הרביעי למפוני איקרית. ואיך זימן לי הואקום המערכתי תפקיד של יחידי בקבוצת "הרעננים" הנטושה.

לפני שנפרדתי עברתי דרך קברו של הסבא של נחאס בבית העלמין באיקרית. ב 13.8.2006, ביום האחרון של מלחמת לבנון השנייה, נפל פצמ"ר בבוסתן של הסבא במושב יערה. סוף סוף הצליח הסבא שנהרג מפגיעת החיזבאללה לשוב לאדמתו באיקרית, להיקבר בבית העלמין המקומי. התמונה על המצבה המחישה את החוט המשוך על פני ארבעה דורות, ששלושה מהם זכיתי להכיר, להוקיר ולכבד.

פינת האורחים:

מי מפחד מטיפול פוליטי? או 'יומני מלחמה'

תמיר אשמן

עו"ס קליני, מנחה, מטפל ומדריך קבוצתי

אני יכול להגיד ברצינות שבמהלך מבצע 'צוק איתן' נפצתי. פציעה שלא מקבלת הכרה או פיצוי ממשד הביטחון, אני בטוח שאני לא היחיד. השתתפתי במבצע זה כמו שהשתתפתי במבצעים רבים של מדינת ישראל, אפשר לקרוא לזה – 'פציעתו של העד'. פציעתי הנפשית מזכירה במשהו את פציעתם העמוקה של ילדים העדים פאסיבית לאלימות במשפחתם. ילדים אשר יסבלו רוב חייהם מניתוקים רגשיים, קונפליקטים סביב נאמנויות, ניכור נפשי, קושי ביצירת אינטימיות ועוד.

לראשונה בחיי כאזרח המדינה הרגשתי כגולה בארצי. הרגשתי כי מדינתי והעם שלי בוגדים בי, שנהפכתי ברגע אחד לאויב. 'ההמון המתלהם' שפרויד כה היטיב לתאר יצא מהבקבוק ומנחי הקבוצה הגדולה (ראשי ממשלה, שרים וחברי כנסת), איחדו את ההמון באמצעות שליטת האזעקות והגברת החרדה והפאניקה. ערוץ 22 נהפך לערוץ מגויס, המשמש פה-נטול-ביקורת לדובר צה"ל. אנשים שהתבטאו כנגד המבצע כמו נתלו בכיכר העיר (אורנה בנאי, גילה אלמגור), ונראה שאין זה מקרי 'שהצל' ורוני דניאל נבחרו להיות הקול הקבוצתי המבטא את תחושות העם.

הפייסבוק, בדרכו, מתנהג כמו קבוצה גדולה היושבת בתוך מבנה מופשט שבו חברי הקבוצה יכולים לבחור במספר פעולות אפשריות:

1. לשמור על אנונימיות פאסיבית

2. לבחור להיחשף באמצעות חשיפת מחשבות(פוסט)

3. להניף בוחן מטאפורית באוויר (לייק)

4. באמצעות פעולה הנקראת 'הגב'

5. בפעולה רבת עוצמה הנקראת 'שתף'.

כל מי שהשתתף אי פעם ב'קבוצה גדולה' מבין את עומק ההסתכנות בפעולת החשיפה או השיתוף. שיתוף בפייסבוק הוא למעשה 'שלט' המכריז על פתיחת קבוצה קטנה במרחב הוירטואלי. ארעית כמו בועת סבון אבל קבוצה דינאמית, יצרית ובלתי צפויה. הפחד העמוק ביותר של ה'משתף', בדיוק כמו בכל תהליך קבוצתי, זה לא לקבל תגובה והדהוד אנושי על השיתוף שלו או במילים פשוטות- חרם הבדידות. אציג חלק קטן וערוך מהפוסטים שכתבתי במהלך המלחמה.

ב 8 ביולי, שיגרתי טיל התנגדות פייסבוקי ראשון המוציא אותי מעמדה אנונימית לעבר עמדה סובייקטיבית פגיעה.

14/7/8

"אולי זאת הייתה טעות מצידו להיכנס לפייסבוק עכשיו, עדיף לא לראות, עדיף לא לדעת, עדיף לא להרגיש בעור חשוף את המתרחש פה. גוללתי דפי פייסבוק לא מצונזרים של תמונות של ילדים מתים, אבות זועקים. כולנו עדים כרגע לעוד מבצע ולאובדן התמימות של ילדי האזור. בארות הטינה והנקם ממשיות להתמלא,

ולא ניכר שיש להן תחתית. המציאות הזאת כל כך מדכאת אותי."

שיתוף זה יצר 24 לייקים, 3 תגובות והקלה מסוימת בכאב שחשתי.

יום למחרת שיגרתי קטיושה מילולית נוספת..

14/7/9

"מה זה אומר על החברה הישראלית שבה צירוף המילים 'יפה נפש' נהפך לסוג של קללה במקום לשאיפה התפתחותית של האדם?"

שיתוף זה פתח קבוצה שבה 21 אנשים חיבבו את דברי ו4 התייחסו במילים.

ב7/10 טייסי צבא הגנה לישראל הגבירו את עוצמת האש על עזה. התוצאה היתה מאות הרוגים אלפי בתים הרוסים, אלפי עקורים מביתם, הרגשתי שאני לא נושם, שאני לא יכול לשאת את המצב. הגברתי גם אני את עוצמת האש. וכתבתי,

"כילד התחברתי לסיפור של דוד וגוליית, דוד הרשים אותי באופן שמילים לא יתארו. הזריזות ה'מוטי ארואסטית' שלו, התעוזה והיצירתיות, ומה שהכי עשה לי את זה, כשאני נזכר, זה שהוא היה האנדר-דוג בסיפור. היה פה קרב גלדיאטורים עם החוקים הכי לא הוגנים שיש, והקתרזיס שחשתי מניצחוני היצירתי של דוד נתן לי הרבה כוח ואמונה שאולי יבוא יום וגם אני אוכל להתמודד עם כוחות גדולים ממני. תחושות דומות של הנאה חשתי כילד כאשר השור היה משפד בקרניו את המטדור- מי פה דוד? מי פה גוליית? ומי פה ההמון המריע בקולוסאום הבהמי הזה?"

לצערי פצצה פייסבוקית זו לא הובילה להפסקת המלחמה. אך הובילה ל13 לייקים ומספר שיא של תגובות מתנגדות.

מייאוש עמוק ומכרסם כתבתי למחרת את המילים הבאות:

14/7/21

"אני רוצה לדווח עלי לשלטונות - בשנים האחרונות אני סובל מסימפטומים מוזרים - כשילד עזתי נהרג או

נפצע מידי חיילנו - כואב לי בבטן, כואב לי עד כדי דמעות, מה לא בסדר אצלי? זאת אשמתי! אני קורא לכם לאשפז אותי במחנות לחינוך מחדש! למדו אותי להכות באלות!! למדו אותי איך להבדיל בין דם לדם! למדו אותי טכניקות שיאפשרו לי למחוק בניין על יושביו בלחיצת כפתור של טייס מבלי להרגיש חרטה איומה, אני רוצה להיות נורמטיבי."

שיתוף זה הוביל למספר שיא של 32 לייקים ויחסית מעט תגובות מתנגדות.

התחלתי להרגיש מגוחך, שהחוויה שלי כחבר בקבוצה הגדולה הזאת לא משנה לאיש, הרגשתי חוסר אונים של ילד הנשלט בכוחות גדולים ממנו- המושג 'חוסר אונים נרכש' נהיה מוחשי עבורי ושיתפתי בדברים הבאים:

14/9/25

"התחלתי להרגיש לאחרונה כמו תיש זקן, כאדם משבית שמחות, אני מבין שאנחנו נמצאים במציאות של מלחמה. ובמלחמה כמו במלחמה, הטלת הספק היא האויב. המשאלה שלי לייצר דיאלוג על המצב, להסס, לשקול מחדש, הינה נאיבית ומנוגדת בתכלית לצורך של העם להיות כרגע נחוש צודק ומאוחד. הבנתי ממזמן, שבמציאות של חרדה קיומית לא תתכן חמלה ואמפטיה, כל מי שמחזיק כרגע בגישה חומלת את כל הכאב וההרס שנשפך פה כמו מים נתפס במיידות כבוגד. אני נאלץ בכאב לקבל את זה, והתעקשות שלי על דיאלוג

כרגע היא פעולה עקרה. אין לי אלה לקבל את חוסר האונים שלי מול מציאות שאין ביכולתי כרגע לשנות."

מילים אלו הובלו לתמיכת שיא – 39 חבובים ו3 שיתופים ומספר תגובות.

ב14/8/27 המשכתי את הקו.

"אני לא בן אדם קיצוני. יש פה מציאות מאוד מאוד קיצונית ומפחידה.אם אני היום פחדתי כאזרח ללכת להפגין בעד שלום באזור או בשביל כל מטרה אחרת, כי פיזית פחדתי לחטוף מכות, זה אמור מאוד להדאיג את כל מי שאכפת לו מהמקום הזה. המנהרות של החמאס זאת אולי בעיה רצינית שצריך להבין אותה ולטפל בה, אבל זאת הבעיה הקטנה שלנו...מזמן הבנתי שלא ניתן לכבות מדורה בבנזין, רק חמלה תציל אותנו כעם מכיליון. הלוואי והעם יתעורר, ויפעל להורדת ההנהגה המסוכנת הזאת מהשלטון. ביום שנתעורר ונבין שהשבועות האחרונים הם אחת התקופות החשוכות שהתגלו בחברה הישראלית אז אולי יפתח פתח לתקווה. העבודה האמיתית תתרחש פה בתום המלחמה הארוכה הזאת, במקום שהעם נרגע וחוזר לשגרה. מהר מאוד אנחנו נשכח ונדחיק הכול, ככה אנו עושים תמיד,אני מתחייב לזכור."

מילים אלו הובילו גם הם ל 35 חבובים ו 6 שיתופים ומספר תגובות ברובם אוהדות.

הרגשתי שאני פונה במילותיי לקהל יחסית קבוע ואוהד, כמשכנע את המשוכנעים, מציע להם במילותיי הפוגה קלה לבדידותנו המשותפת, אבל באופן פרדוקסאלי אני משתף פעולה עם האדישות הציבורית. הבנתי שהפייסבוק מעניק אשליה מנחמת ומעט מגלומנית. שאני משפיע, שאני לא נמחק כאינדיבידואל שקולי אינו מושתק, אבל באופן חמקמק הפייסבוק מחזק את הפאסיביות והכניעות הסמויה של האזרחים. החלטתי לעשות מעשה נפרדתי מהמחשב שלי ונסעתי לעיר החושך והאור, ירושלים, ונפגשתי עם הארגון 'עו"סים שלום', פגישה שהולידה יום עיון שיעסוק במפגש המרתק שבין הפוליטי והמקצועי, ואולי תחילתה של התיידדות משמעותית מצדיעם אקטיביזם פוליטי שאינו וירטואלי ומעז לגעת במפגש האנושי הממשי.

מכון ישראלי לאנליזה קבוצתית
ISRAELI INSTITUTE OF GROUP ANALYSIS

המכון הישראלי לאנליזה קבוצתית מאחל שנה טובה

ומזמין אותך להתחדש בשנה הבאה בתוכנית

לימודים מקצועית, משמעותית ומרתקת

מקומות אחרונים!!!!

המחזור החמישי של

התוכנית להכשרת אנליטיקאים קבוצתיים יוצא לדרך בחודש הבא

וההרשמה עומדת להסתיים.

נותרו מקומות ספורים בלבד.

מחזור חדש של לימודים והכשרה באנליזה קבוצתית, יחל באוקטובר 2014

מטרת התוכנית להעשיר את הסטודנטים בתחום האנליזה הקבוצתית ולהכשירם

כמנחים וכמטפלים אנליטיים-קבוצתיים.

תכנית ההכשרה נמשכת ארבע שנים, מתקיימת בימי שני אחה"צ, בתל אביב.

למידע נוסף אודות התוכנית

להרשמה לתוכנית

לתוכנית מוזמנים מועמדים העונים לתנאים הבאים:

פסיכולוגים קליניים מומחים

פסיכיאטרים מומחים

עובדים סוציאליים, בעלי תואר שני, בוגרי תוכנית מוכרת לפסיכותרפיה, ו/או בעלי ניסיון של 5 שנים ומעלה בבריאות הנפש

מטפלים באמנויות, בעלי תואר שני, בוגרי תוכנית מוכרת לפסיכותרפיה, ו/או בעלי ניסיון של 5 שנים ומעלה בבריאות הנפש

מקרים מיוחדים יובאו לדיון

לפרטים נוספים וטופס הרשמה באתר המכון

למידע נוסף אודות התוכנית

אורית מס-גולדמן, יו"ר ועדת קבלה של המכון בטלפון 052-8399804, מייל: oritms1@gmail.com

מזכירות המכון בטלפון 077-5644002 מייל: vaad@iiga.org.il

יו"ר ועד מנהל משותף: גב' מרית יפה מילשטיין, ד"ר רובי פרידמן
חברי הועד המנהל: גב' נורית גורן, מר אורי לוין, גב' אורית מס גולדמן, ד"ר פנינה רפפורט, דר' שרה קלעי